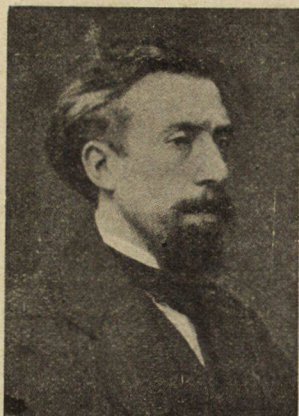

за научни изследвания до следната година, когато бива призванъ за замѣстникъ на Фетисъ — директоръ на Брюкселската консерватория, мѣсто, което заема до смъртта си, оставяйки тамъ трайни следи

Франсуа Гевартъ

своята организационна и художествена дейност. Освенъ нѣколко опери, Г. е композиралъ и кантати, хорови и оркестрови творби, но неговото голѣмо значение е въ историческитъ му трудове, особено изследванията на старата музика: „Histoire de la musique de l'antiquité“ — „История на музиката на древността“, въ два тома, „Les problèmes musicaux d'Aristote“ — „Музикалнитъ проблеми на Аристотеля“, после „La mélodie antique dans le chant de l'église latin“ — „Античната мелодия въ латинското църковно пѣние“, „Les origines du chant liturgique“ — „Произходътъ на литургичното пѣние“ и мн. други статии изъ областта на музикалната теория и история. Неговото „Nouveau traité d'instrumentation“ — „Новъ учебникъ по инструментация“, преведено на много чужди езици, е единъ капиталенъ трудъ, въ 2 части (втората подъ заглавие „Cours méthodique d'orchestration“ — „Методически курсъ по оркестрация“).

Генералауфтактъ се нарича таксовваа предтактно поддѣяване, което не е частъ отъ следващия мотивъ, а преехождъ къмъ една нова тема, илили служи при повторение на една преедидуща такава.

Генералбасъ — означение на аккордъ дитъ съ цифри, които се поставяатъ подъ или надъ единъ нотиранъ (ббасовъ гласъ. Чрезъ Г. се е означавалъ съкратено въ Италия отъ края на XVI в. аккомпанимента на вокаллитъ творения. По Г. изпълнителътъ (аккомпаняторътъ) трѣбва даа нагласи самитъ акорди, тѣхното спояване, а заедно съ това и прравилното водене на гласоветъ. Оттъ това съкратено означение, чрезъ Г. на аккомпанимента, произлѣзе поокъсно учението за хармонията.

Генерална пауза се нарича едднаа обща, по продължителна, отнасяща се за всички гласове и инструменти пауза, която прекъсва внезапно развитието на една композиция, и съ която компониститъ си служатъ за повишение интереса на слушаателя — чрезъ очакването на поинаатѣлния ходъ на развитието.

Гербертъ фонъ Хорнау, Мартинъ — Gerbert von Hornau, Martin — еруменъ на монастири „Сентъ Блазий“ въ Шварцвалдъ, знаменитъ изследвател и историкъ на църковната музика на сръдновековнието, род. 12 авг. 1720 въ Хорбъ (Вюртембергъ), умр. 13 май 1793 въ Сенатъ Блазий, където той 1736 постъпваа, и приема (1744) духовно звание. Отдалъ се на многостранни исторически занятия — скоро получава титлата професоръ по теология, преедприема една продължителна оббиолка съ музикално-историческаа целъ изъ Германия, Италия и Фраанция, използвайки богатитъ библиотеки на голѣмитъ монастири. Снаабдилъ се съ обиленъ материалъ — той, следъ като се среща съ паддре Мартини въ Болоня, публикуува първия си трудъ „Iter Germanicum accedit Italicum et Gallicum“ — 17765 („Често Германия отбиваше Италия и Галия“). Името на голѣмъ историкъ Г. получава следъ излизането на капиталия му трудъ „De cantu et musica sacra a prima ecclesiastica aetate usque ad praesens tempus“ (1744) („За църковното пѣние и църковната музика отъ първото време на църквата до наше време“) — 2